

TREPTE

Julia Henriette Kakucs

Urcam – daca imi pot descrie actiunea astfel – scarile largi si inalte, taiate dintr-un brad lipsit de noroc din muntii Banatului. Mainile sprijinite de treapta urmatoare se opreau cateodata intr-o aschie, genunchii imi erau juliti de cea pe care tocmai ma aflam... Simteam mirosul intepator al prafului ce se incinse sub acoperis. Podul casei de pe strada Fröbel nr. 13 era uscat de rasuflarea verilor fierbinti. Lumina irizanta se strecura prin particulele marunte ale pulberii timpului, facandu-si drum prin geamurile taiate prin structura de lemn, ranind tigele de un rosu aprins aflate deasupra capului meu. Ajunsa cu greutate in spatiul urias ce mi se deschidea ca rasplata a efortului depus, ma asezam fericita pe ziarele vechi intinse pe podea, alcatuind alaturi de multimea nucilor intinse la uscat un nou ghemotoc, ce astepta in penumbra trecerea zilei. Mainile mi se afundau in gramada maronie, rascolind cu pasiunea lui Dagobert in mormanul pretios. Ma aflam in tezaurul nucului batran ale carui ramuri imi bateau la fereastra. Nucile uscate aveau sunetele clare ale castanietelor. Linistea era animata de ele doar in momentul ciocnirilor. Fara nici un ecou se pierdea in jurul meu fiecare rezonanta. Cred, ca de pe atunci ar fi trebuit sa inteleg puterea prezentului... sau, cel tarziu atunci cand sosise vremea micsorarii treptelor, reusind sa le urc sarindu-le cate doua deodata, fara a ma mai sprijinii de peretii varuiti intr-un alb orbitor. Acea atmosfera misterioasa a unui album de amintiri ma rechema mereu in podul casei. Carafe de cristal de Boemia, sfesnice in stil baroc ascundandu-se aici din cauza ranilor facute portelanului visiniu pictat cu medalioane albe in care ingerasii zburau fericiti, rochii iubite si nepurtate, rafturi cu carti prafuite, cizme de cauciuc, schiuri de lemn cu legaturi Kandahar, bocanci, patine cu rotile ce se strangeau cu o cheie de tocul si talpa pantofilor, patine cu lama ascutita a unui metal rece, saniuta mica de lemn alcatuita parca dintr-un stergator de pantofi asemeni celor care se aflau la intrarea casei, sasoni mari si mici... Maruntisuri ce-mi apartineau atat mie cat si parintilor mei, maruntisuri ce-mi readuceau bunicii, mie ramasi necunoscuti... Podul era gaglejul mut ridicat spre cer al unei case de doua ori nationalizate, in care insa ni se permise sa locuim in continuare.

In ultima toamna petrecuta in ea, baietii vecinilor mutati de curand in curte, dorind sa-si insuseasca benzina din motocicletă aflata in camera de lemn alipita casei, au aprins o lumanare pentru a vedea mai bine cat carburator se afla in tanc...

Flacarile rabufnite instantaneu au atins inaltimea plopilor ce umbreau casa, dar podul si-a tinut respiratia – ca de atatea ori pe parcursul istoriei – flacarile inaltandu-se falnice si dreapte, de parca ar fi vrut sa atinga luna de deasupra lor, pana la sosirea pompierilor... Da, acest pod isi avea magia lui...

Ma asezasem des si pe treptele construite din caramida ale clubului sportiv SSE, fostul club Elöre, gandindu-ma cu placere la faptul ca in acelasi areal facusera sport si parintii mei. Treptele coborau spre Bega, spre pontonul aflat pe undele ei.

Canotorii isi aduceau barcile din hangare, le lasau incet pe apa si trageau in ritmul carmaciului lopetile impotriva curentului... unul din putinele locuri pe vremea aceea in care iti puteai permite acest lux... Noi, voleibalistele, saream pe trepte cand pe un picior, cand pe amandoua, in sus si in jos pentru a ne intari musculatura.

Dupa antrenament ramaneam uneori sa privesc cursul apei pe care frunzele salciilor

se indreptau spre podul Modos.

Duminicile ma urcam pe bicicleta pedaland pe poteca prafuita si ingusta a digului, oprindu-ma sa ma odihnesc la picioarele acestui unic pod de cale ferata a orasului, care traversa Bega trecand prin Iosefin. Avea o lungime de 35 de metri. Latimea de 11 m permitea

trecerea celor doua sine de tren peste el. Privit de jos parea inasa mult mai ingust. Imi amintesc de parca totul s-ar fi intamplat in aceasta noapte ... Ma plimbasem alaturi de mama mea, sus de tot, pe acel pod devenit dintr-o data ingust ca si sarma lui Strohschneider, legendarul dansator al inaltimilor din tinuturile noastre. Privindu-ma de jos, de pe malul apei tulburi, ma vedeam micuta, neajutorata langa parapetul de fier forjat redus acum la marimea unei pasarele dintr-o casa pentru papusi. Drumul se ingustase si el... Neavand de ce sa ma sprijin cazusem... Plutind, purtata de

rochia mea desfacuta ca o parasuta, de acea floare de mac uriasa si darnica cu mine, ce ma lasase usor, abia simtit sa aterizez in apa rece a Begheului, ma afundasem in cercurile formate ce-mi oglindeau prin transparenta apei bluza alba, parul deschis si lung, rosul aprins al fustei... Stiam sa inot... Iesita pe mal nu-mi iertasem a doua zi mama pentru ca nu ma tinuse de mana... pentru ca nu ma sustinuse, lasandu-ma sa ma prabusesc in adanc... Cateva zile lungi am fost dezamagita de ea... Uimita citesc astazi articolele de psihologie care atestea ca visele ne influenteaza comportamentul din ziua urmatoare... Abia acum o inteleg pe Omami, care suparata imi spusese: "Cum de poti visa asa ceva!" Desi stiam, ca totul era doar un cosmar, de cate ori urcam scarile acestui pod, aveam o strangere de inima... Si cand ma gandesc ca pe vremea aceea nici nu stiam ca podul Modos se mai numea si podul sinucigasilor.

Treptele multor scari m-au impresionat intiparindu-se in amintirea mea... Roma, Straßburg, Mont Saint Michel, scari inguste din munti, trepte din marmura ale marilor artisti... Si totusi, atunci cand simt mirosul intepator al prafului de vara, atunci cand arsita pare sa arda totul, pulverizand pana si amintirile, atunci ma vad urcand cu greu treptele de lemn neceruite, pline de asperitati si aschii, spre un pod infierbantat plin de basme...